

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ (26ῆ Ἰανουαρίου)

Ὁ Ἅγιος Δαβὶδ Δ΄ ὁ Ἀνακαινιστής, Βασιλεὺς τῆς Γεωργίας *

Ο ΔΑΒΙΔ Δ΄, ὁ μεγαλύτερος τῶν Γεωργιανῶν Βασιλέων, ἀνῆλθε στὸν θρόνο τὸ ἔτος 1088, σὲ μία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Γεωργία ἦταν κατεστραμμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Σελτζούκων Τούρκων.

Ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ ἦταν ὑπερβολικὰ εὐσεβὴς καὶ θεοφοβούμενος. Ἐγειρόταν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ προσευχηθῆ, ἐνῶ οἱ δραστηριότητές του τελείωναν πάντοτε τὰ μεσάνυκτα μὲ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ πιὸ ἀγαπημένου του βιβλίου, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὴν ὁποία δὲν ἀποχωριζόταν οὔτε στὰ πεδία τῶν μαχῶν!

Οἱ μάχες ἦσαν συνεχεῖς καὶ ἀδυσώπητες μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐπιβούλους τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους του Τούρκους, Ἀρμενίους, Πέρσες κ.ἄ. Δὲν στηριζόταν στὶς δυνάμεις του, ἀλλὰ στὴν προσευχὴ καὶ τὴν θεία βοήθεια.

Κάποτε, σὲ μία μάχη μὲ τοὺς Τούρκους, ἐμφανίσθηκε ὁ ἐθνικὸς Ἅγιος τῆς Γεωργίας, ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος κατεδίωξε τοὺς βαρβάρους.

Ἄλλοτε, τὸν ἐκτύπησε ἓνα ἀστροπελέκι... Σώθηκε ὅμως ἀπὸ μία χρυσῆ εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τὴν ὁποίαν φοροῦσε στὸ στήθος του.

Οἱ πράξεις ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας του ἦσαν ἀπειράριθμες. Ἰδιαίτερος ἐβοήθησε στὴν ἀνακαίνισι καὶ ἀνοικοδόμησι Ἱερῶν Ναῶν

καὶ Μονῶν, ὄχι μόνον στὴν Γεωργία, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὸ Ὅρος Σινᾶ, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν Κύπρο.

Φρόντισε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνάκτησι τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους του, καὶ γιὰ τὴν ἐξομάλυνσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Συνεκάλεσε μεγάλη ἐθνικὴ ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδο στὰ 1103, ἡ ὁποία ἐπιβεβαίωσε τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι καὶ ἐπέφερε ρύθμισι στὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξι.

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστι ἐγνώρισε ἐν συνεχείᾳ σημαντικὴ ἄνθησι, ἀπαρχὴ τοῦ λεγομένου «Χρυσοῦ Αἰῶνος» τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Γεωργία, κατὰ τὸν ὁποῖον εἶχαμε μία πρόοδο σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, στὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες.

Στὰ 1122 ὁ Ἅγιος ἀπέσπασε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούρκων τὴν Τιφλίδα. Δίκαια ἐπωνομάστηκε «Ἀνακαινιστῆς».

Συνέθεσε ἕναν Κανόνα Μετανοίας, κατὰ τὸν τύπο τοῦ περιφήμου Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, δεῖγμα ὄχι μόνον τῆς κατὰ Θεὸν παιδείας του, ἀλλὰ καὶ τῆς βαθείας καὶ ἐνσυνειδήτου βιώσεως ὑπὸ τοῦ ἰδίου τῆς θεοποιοῦ αὐτῆς ἀρετῆς.

Ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ πλήρης Χάριτος τὴν 26ην Ἰανουαρίου τοῦ 1125, ἡμέρα ποὺ τιμᾶται ἡ μνήμη του ἀπὸ τὴν Γεωργιανὴ Ἐκκλησία, ἔδωσε δὲ ἐντολή, ὡς ὑπόδειγμα ταπεινώσεως, νὰ ταφῆ στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς Γκελάτι, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἐκτίσε καὶ σώζεται μέχρι σήμερα, ὥστε οἱ εἰσερχόμενοι νὰ πατοῦν ἀναγκαστικῶς ἐπάνω στὸ μνημα Του, πρᾶγμα ποὺ γινόταν γιὰ αἰῶνες, ἕως τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων Του!

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Δαβὶδ τοῦ Βασιλέως τῆς Γεωργίας ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν!

Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Βασιλέως Ἁγίου Δαβὶδ τοῦ Ἀνακαινιστοῦ, Γεωργιανῆς τέχνης, τέλη Κ' αἰ.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 276-277/Ἰανουάριος -Ἀπρίλιος 1997, σελ. 207.